

Kommunisterna förföljas i Finland

(Forts. fr. sid. 1)

munistiska partiets uppkomst och i samma kontakt med ryska kommunistiska parti och tredje internationella, vilka under förmedling av finska kommunistiska parti i Ryssland sända detsamma direktiv och finansiering under 1914. Fullt bindande bevismaterial föreligger.

Detta telegram utgör en komplettering av ett tidigare sammanfattande från Helsingfors inlämnat meddelande av följande lydelse:

"På order av myndigheterna ha i dag inlämnat omkring 70 kommunistiska häktade i olika delar av landet.

Order ha utfärdats om häktning av samtliga åttio på fri fot varande medlemmar av den kommunistiska riksdagspartiet, partiets centralstyrelse, distriktssekreterare m. fl. funktionärer, vilka äro inblandade i kommunisternas högförrädiska verksamhet.

Samtidigt ha alla kommunistiska tidningar indragits och tryckerierna stängts.

Häktningarna ha företagits enbart på grund av den högförrädiska verksamheten och står icke i något samband med bygdskonflikten.

"Dessa telegram giva vid handen," anmärker Soc-Dem., "att de maktägande i Finland beslutit sig för varken mer eller mindre än att försöka i ett slag göra fullkomligt rent hus med kommunisterna i landet. Ett så radikalt tillvägagångssätt som att häkta kommunisternas samtliga riksdagsmän, partiets ledare och alla närgångna, partistyrande funktionärer, indraga alla tidningar och försöka tryckerierna är i själva verket något oerhört. Metoden påminner på ett sådant sätt om de ryska, särskilt sådana de praktiserades under tsar-tiden. Då gick det till just så, att sedan obehärran upprepade förbindelserna mellan den revolutionära oppositionen inom landet och emigranthöfden utomlands, grep generalerna till masshaktningar, beslagtogs av arkiv och tryckerier indragades av tidningar etc. Man kan icke heller förbjuda sig från en tanka av, att det nuvarande vita Finland i förhållande till sin kommunistiska opposition befinner sig i en ställning, som motsvarar det tsaristiska Ryssland i förhållande till dess revolutionära konspiratorer. Det ligger en besynnerlig, blottad ödes ironi i det sätt, varpå rollerna numera omkastats: Medan på sin tid tsarväldets och tsarernas beklagade sig över att Finland gynnade och gav gästfrihet åt dem som ville omströta den bestående ordningen i Ryssland, finna nu de revolutionära konspiratorerna mot den bestående ordningen i Finland gästfrihet i Ryssland."

Franska svarsnoten nu levererad.

(Forts. fr. sid. 1)

skola ej dessa betala, förän fulla skadestånd för erlagts.

5. De franska trupperna skola utrymmas ur Ruhr-landet, alla eftersträvar tyskarna betala.

6. Vårskär att godkänna utländska förklaranden eller tydningar av Versaillesfördraget.

7. Vårskär att godkänna en internationell kommission av ekonomer för att bestämma Tysklands betalningsförmåga.

8. Önskar fortfarande underhandla med sin allierade på grundval av ovanstående villkor.

Noten avslutas sålunda:

"Vi kunna icke tro, att England fördrar av oss, att vi skola betala våra skulder, innan kriskadeståndet betalts. För att kunna betala måste de lidna skadorna först renas och landet försättas i sådant tillstånd, att det kan konkurrera med Tyskland."

Vad beträffar Ruhr-occupationens glädighet, hävisar Poincaré till Englands förut uttalade opinion, som erkänner occupationens laglighet.

England godkände occupationen i Spa-protokollet i juli månad 1920 och likaledes i London-deklarationen av 1921. Den har också godkänts av Internationella Suprem-Rådet i maj 1921, vad som lagligt ej skulle kunna ifrågasättas.

Sedan England förklarar sig villigt att acceptera 14,200,000,000 guldkron, en summa stor nog att täcka Englands skuld till Amerika, och sedan Tyskland gör anspråk på 26 miljarder guldkron för rekonstruktion av de

skadade områdena, plus vad det måste betala till F. S., så har Frankrike kommit till den slutsatsen, att Tysklands skadestånd skulle belöpa sig till en rund summa av 50 milj. guldkron, plus vad England måtte fördras av Italien, Belgien och Frankrike för att täcka behoven av de 14,200,000,000 guldkron. — Poincaré gör det klart, att Frankrike ej ämnar tillåta någon diskussion rörande de 26 miljarder guldkron eller 52 proc. av de 50 miljarderna, och vad Frankrike kommer att behöva därutöver, beror uteslutande på Washington.

Vad occupationen beträffar, förklarar sig Poincaré villigt att diskutera med de allierade möjligheterna för en progressiv utrymning av Ruhr-området, om Tyskland företager tillfredsställande avbetalningar. Så snart det passiva motståndet upphör, är Frankrike villigt att låta occupationstrupperna antaga den form, som ursprungligen var avsedd — att tjänstgöra som skattinsamlare. Arbetarna kunna då återgå till arbetet, utvisade lokala myndigheter kunna återinföras i sina platser och militärkordonerna mellan Ruhr och Tyskland avlägsnas.

Den franske premiärministern framlägger därefter följande förslag för hur skadeståndsbetalningar kunna erhållas från Tyskland i framtiden — under den tid, tills kontanta betalningar kunna göras:

1. Järnvägarna på vänstra sidan av Rhenfloden skola överlämnas till ett bolag, vari Frankrike, Belgien, England och Rhens befolkning skola vara delaktiga.

2. Koigruvorna i Ruhr skola delvis överlämnas till ett internationaliserat bolag.

3. Betalningar in natura skola mottagas.

4. Tyskland skole inkassera alla tullavgifter i guld, — vilka oavkortade skole överlämnas till reparationskommissionen under allierat överinsesande.

5. Tyskland måste tillåta, att 26 proc. av all export skall överlämnas till reparationskommissionen.

Premier Poincaré not i sin helhet har framkallat stort missnöje i engelska kretsar, då Frankrike ej synes villigt att komma till en lösning på det kristliga problemet. I England anser man, att endast tre alternativ föreligger detsamma: Det kan fortsätta Bonar Law's milda protester mot Frankrikes handlingar, samt vidtagande ett tågläge, diplomatiskt samtycke till Ruhr-occupationen, med resultat, att det ovillkorligen kommer att leda till Frankrikes oinskränkta dominerande över hela Europa; eller det kan också företa separata förhandlingar med Tyskland såsom Baldwin hotade att göra, vilket vill medföra en fullständig brytning med Frankrike och orsaka en ny tysk förörmning emot Frankrike.

Herrn i huset tunde ytterligare ett stort glas. Nu började sällskapet bli högljudt. De honungsaktiga orden utbyttes mot skällsord. De blevo räsande; de började slåss. Därunder följde sig "Detta är bra!" sade han. Och hans lille tjänare svarade: "Vanta bara! Nu äro de som rasande vargar; om en stund bli de som svin."

De drucko ännu mera. Så förlorade de fullkomligt heravärdet över sig själva; de skrålade och tjöto, ropade och skrek; de reste sig upp, förloftade balansen, föll och blevo liggande. Borden själv gick mot rött och lyckades komma ut; men där smulade han och blev liggande mitt i gytjan och grymde som en gris.

Strålände av glädje ropade djävulen: "Bravo! Du har uppnått en storartad dygd! Du har väl förtjänat ditt bröd. Visa mig nu, hur du har sammansatt denna dygd. Du måste ha blandat råvild där för att göra folk falska, vargblod för att göra dem ondskefulla och svinblod för att göra dem till svin."

"Nej," sade den lille djävulen, "jag har icke gjort någonting av detta. Jag låt det helt enkelt växa för mig själv på bondens ägor. Den djävuliska naturen fanns hos honom, men den slumrade, så länge han fick bli så mycket som han nödvändigt behövde. Den gången, när han förlorade sin torra brödkant, sade han inte ett ord. Men då han fick för sig, började han fråga sig själv, vad han skulle göra med det övertill. Då lärde jag honom att laga till brännvin! Och då han för sin egen förmöjelse skulle hade förvandlat Guds gåvor till brännvin, vaknade hans vagnens och svinets blod till liv hos honom. Hädanefter behöva människorna endast dricka brännvin för att bli som djur."

Djävulen prisdade sin flinke tjänare i höga tonar och befordrade honom till en högre grad.

Den förste brännvinsbrännaren.

Av Leo Tolstoj.

Där gick en fattig bonde och arbetade på ägorna sina. Han hade ingen frukost fått, och allt han hade med sig, var en brödkant; den gömde han väl inlindad under en buske. Om en stund blev mannen trött och hungrig; men då han skulle äta, var brödkanten borta. Han såg sig om och sökte efter den. Nej, det var omöjligt att upptäcka någon brödkant. Borden förundrade sig stori-

gen. Det var då märkvärdigt! Här har ingen varit, men någon har i alla fall tagit min mat!"

Det var en liten djävul, som hade stulit den, medan mannen arbetade. Nu satt han bakom busken för att höra, vad mannen skulle säga.

— Ja, ja, sade bonden högt. Jag gör väl icke av svält för det. Den som har tagit maten min, har väl behövt den. Må den ända honom till välsignelse! Och bonden gick till baken, drack en klunk vatten och började på med arbetet igen.

Den lille djävulen blev rasande, därför att han icke hade fått maten att äta. Han gick till sin herre för att fråga honom till råds. Den blev förargad på sin lille tjänare.

"När bonden har varit över dig, sade han, så har du väl icke gjort ditt plikt. Skall det gå på det sättet, kommer det snart att vara ute med vår makt. Gå tillbaka till bonden och förtjåna ditt bröd ordentligt. Om du icke inom tre år har fått honom att synda, så kastar jag dig i heligt vatten."

Smådjävulen blev skrämd och gick tillbaka till jorden. Han tänkte och tänkte, och ändligen kom han underfund med vad han skulle göra. Han gick till sin människa, gick till bonden och tog tjänst hos honom.

Då han förut sagt, att det skulle bli en torr sommar, rådde han bonden till att så den i fuktig jord. Bonden gjorde så, och under det att säden torrade och visnade bort hos hans grannar, stod hans egen hög och växer, och han hade mat under långa tider.

Nästa sommar rådde tjänaren bonden till att så säden på högt belägen ställen. Han gjorde så. Andras korn ruttnade bort, och mögnade inte; hans eget blev utmärkt, och han fick så mycket, att han icke visste, vad han skulle göra med det.

Då lärde tjänaren honom att laga till brännvin av kornet, och då detta var gjort, fick han både bonden och andra att smaka på det. Nu hade han tillbaka till sin egenlige herre överdjävulen, och skrot över, att nu hade han utfört det han skulle. Men djävulen var icke alldeles säker på detta och gick i egen hög person till bondens hem för att se efter. Där fann han alla grannarnas samlade; de voro inbiterade att smaka på den nya drycken. Hustrun gick omkring och passade över gästerna. Av oförskäthet kom hon att slå omkull ett glas. Då för mannen upp från stolen full av elsk: "Din slarva! Tror du, att detta är vanligt värdt kanske, efter som du säls ut det på golv?"

Då viskade smådjävulen fröjdfullt till sin herre: "Hör du?"

Nu övertog bonden själv serveringen, och sällskapet drack duktigt. Så hände det, att det kom en fattig grann vägen förbi; han var icke bjuden; men nu satte han sig stillamt ner, tyggen i hopp om att få lite mer. Det fick han emellertid icke; tvärtom blev han körd i väg med händerna. "Tror du jag har råd att traktera värre landstrykare, som kommer?"

Nu började djävulen att röra på sig; men han tjänare sade bara: "Vanta litet! Detta är ick allit!"

Allt efter som tiden gick, började värd och gäster att smekna varandra. Fagra och överdruva voro deras uttalanden, och söta som honung de ras ord.

Djävulen lyssnade och nickade förjust.

"Vanta litet!" sade hans tjänare, "nu äro de som råvar; snart skola de bli likna uppretade vargar."

Herrn i huset tunde ytterligare ett stort glas. Nu började sällskapet bli högljudt. De honungsaktiga orden utbyttes mot skällsord. De blevo räsande; de började slåss. Därunder följde sig "Detta är bra!" sade han. Och hans lille tjänare svarade: "Vanta bara! Nu äro de som rasande vargar; om en stund bli de som svin."

De drucko ännu mera. Så förlorade de fullkomligt heravärdet över sig själva; de skrålade och tjöto, ropade och skrek; de reste sig upp, förloftade balansen, föll och blevo liggande. Borden själv gick mot rött och lyckades komma ut; men där smulade han och blev liggande mitt i gytjan och grymde som en gris.

Strålände av glädje ropade djävulen: "Bravo! Du har uppnått en storartad dygd! Du har väl förtjänat ditt bröd. Visa mig nu, hur du har sammansatt denna dygd. Du måste ha blandat råvild där för att göra folk falska, vargblod för att göra dem ondskefulla och svinblod för att göra dem till svin."

"Nej," sade den lille djävulen, "jag har icke gjort någonting av detta. Jag låt det helt enkelt växa för mig själv på bondens ägor. Den djävuliska naturen fanns hos honom, men den slumrade, så länge han fick bli så mycket som han nödvändigt behövde. Den gången, när han förlorade sin torra brödkant, sade han inte ett ord. Men då han fick för sig, började han fråga sig själv, vad han skulle göra med det övertill. Då lärde jag honom att laga till brännvin! Och då han för sin egen förmöjelse skulle hade förvandlat Guds gåvor till brännvin, vaknade hans vagnens och svinets blod till liv hos honom. Hädanefter behöva människorna endast dricka brännvin för att bli som djur."

Djävulen prisdade sin flinke tjänare i höga tonar och befordrade honom till en högre grad.

Men den lille djävulen, som hade varit över dig, sade han, så har du väl icke gjort ditt plikt. Skall det gå på det sättet, kommer det snart att vara ute med vår makt. Gå tillbaka till bonden och förtjåna ditt bröd ordentligt. Om du icke inom tre år har fått honom att synda, så kastar jag dig i heligt vatten."

Smådjävulen blev skrämd och gick tillbaka till jorden. Han tänkte och tänkte, och ändligen kom han underfund med vad han skulle göra. Han gick till sin människa, gick till bonden och tog tjänst hos honom.

Då han förut sagt, att det skulle bli en torr sommar, rådde han bonden till att så den i fuktig jord. Bonden gjorde så, och under det att säden torrade och visnade bort hos hans grannar, stod hans egen hög och växer, och han hade mat under långa tider.

Nästa sommar rådde tjänaren bonden till att så säden på högt belägen ställen. Han gjorde så. Andras korn ruttnade bort, och mögnade inte; hans eget blev utmärkt, och han fick så mycket, att han icke visste, vad han skulle göra med det.

Då lärde tjänaren honom att laga till brännvin av kornet, och då detta var gjort, fick han både bonden och andra att smaka på det. Nu hade han tillbaka till sin egenlige herre överdjävulen, och skrot över, att nu hade han utfört det han skulle. Men djävulen var icke alldeles säker på detta och gick i egen hög person till bondens hem för att se efter. Där fann han alla grannarnas samlade; de voro inbiterade att smaka på den nya drycken. Hustrun gick omkring och passade över gästerna. Av oförskäthet kom hon att slå omkull ett glas. Då för mannen upp från stolen full av elsk: "Din slarva! Tror du, att detta är vanligt värdt kanske, efter som du säls ut det på golv?"

Då viskade smådjävulen fröjdfullt till sin herre: "Hör du?"

Nu övertog bonden själv serveringen, och sällskapet drack duktigt. Så hände det, att det kom en fattig grann vägen förbi; han var icke bjuden; men nu satte han sig stillamt ner, tyggen i hopp om att få lite mer. Det fick han emellertid icke; tvärtom blev han körd i väg med händerna. "Tror du jag har råd att traktera värre landstrykare, som kommer?"

Nu började djävulen att röra på sig; men han tjänare sade bara: "Vanta litet! Detta är ick allit!"

Allt efter som tiden gick, började värd och gäster att smekna varandra. Fagra och överdruva voro deras uttalanden, och söta som honung de ras ord.

Djävulen lyssnade och nickade förjust.

"Vanta litet!" sade hans tjänare, "nu äro de som råvar; snart skola de bli likna uppretade vargar."

Herrn i huset tunde ytterligare ett stort glas. Nu började sällskapet bli högljudt. De honungsaktiga orden utbyttes mot skällsord. De blevo räsande; de började slåss. Därunder följde sig "Detta är bra!" sade han. Och hans lille tjänare svarade: "Vanta bara! Nu äro de som rasande vargar; om en stund bli de som svin."

De drucko ännu mera. Så förlorade de fullkomligt heravärdet över sig själva; de skrålade och tjöto, ropade och skrek; de reste sig upp, förloftade balansen, föll och blevo liggande. Borden själv gick mot rött och lyckades komma ut; men där smulade han och blev liggande mitt i gytjan och grymde som en gris.

Strålände av glädje ropade djävulen: "Bravo! Du har uppnått en storartad dygd! Du har väl förtjänat ditt bröd. Visa mig nu, hur du har sammansatt denna dygd. Du måste ha blandat råvild där för att göra folk falska, vargblod för att göra dem ondskefulla och svinblod för att göra dem till svin."

"Nej," sade den lille djävulen, "jag har icke gjort någonting av detta. Jag låt det helt enkelt växa för mig själv på bondens ägor. Den djävuliska naturen fanns hos honom, men den slumrade, så länge han fick bli så mycket som han nödvändigt behövde. Den gången, när han förlorade sin torra brödkant, sade han inte ett ord. Men då han fick för sig, började han fråga sig själv, vad han skulle göra med det övertill. Då lärde jag honom att laga till brännvin! Och då han för sin egen förmöjelse skulle hade förvandlat Guds gåvor till brännvin, vaknade hans vagnens och svinets blod till liv hos honom. Hädanefter behöva människorna endast dricka brännvin för att bli som djur."

Djävulen prisdade sin flinke tjänare i höga tonar och befordrade honom till en högre grad.

Men den lille djävulen, som hade varit över dig, sade han, så har du väl icke gjort ditt plikt. Skall det gå på det sättet, kommer det snart att vara ute med vår makt. Gå tillbaka till bonden och förtjåna ditt bröd ordentligt. Om du icke inom tre år har fått honom att synda, så kastar jag dig i heligt vatten."

Smådjävulen blev skrämd och gick tillbaka till jorden. Han tänkte och tänkte, och ändligen kom han underfund med vad han skulle göra. Han gick till sin människa, gick till bonden och tog tjänst hos honom.

Då han förut sagt, att det skulle bli en torr sommar, rådde han bonden till att så den i fuktig jord. Bonden gjorde så, och under det att säden torrade och visnade bort hos hans grannar, stod hans egen hög och växer, och han hade mat under långa tider.

Nästa sommar rådde tjänaren bonden till att så säden på högt belägen ställen. Han gjorde så. Andras korn ruttnade bort, och mögnade inte; hans eget blev utmärkt, och han fick så mycket, att han icke visste, vad han skulle göra med det.

Då lärde tjänaren honom att laga till brännvin av kornet, och då detta var gjort, fick han både bonden och andra att smaka på det. Nu hade han tillbaka till sin egenlige herre överdjävulen, och skrot över, att nu hade han utfört det han skulle. Men djävulen var icke alldeles säker på detta och gick i egen hög person till bondens hem för att se efter. Där fann han alla grannarnas samlade; de voro inbiterade att smaka på den nya drycken. Hustrun gick omkring och passade över gästerna. Av oförskäthet kom hon att slå omkull ett glas. Då för mannen upp från stolen full av elsk: "Din slarva! Tror du, att detta är vanligt värdt kanske, efter som du säls ut det på golv?"

Då viskade smådjävulen fröjdfullt till sin herre: "Hör du?"

Nu övertog bonden själv serveringen, och sällskapet drack duktigt. Så hände det, att det kom en fattig grann vägen förbi; han var icke bjuden; men nu satte han sig stillamt ner, tyggen i hopp om att få lite mer. Det fick han emellertid icke; tvärtom blev han körd i väg med händerna. "Tror du jag har råd att traktera värre landstrykare, som kommer?"

Nu började djävulen att röra på sig; men han tjänare sade bara: "Vanta litet! Detta är ick allit!"

Allt efter som tiden gick, började värd och gäster att smekna varandra. Fagra och överdruva voro deras uttalanden, och söta som honung de ras ord.

Djävulen lyssnade och nickade förjust.

Från världens alla hörn.

Turkiska nationella församlingen har nu ratificerat Lausannefördraget med de allierade. Av de 235 rösterna som kastades, voro 215 i förmån för fördragets godkännande.

Armenierna bli deporterade. Alla greker och armenier, som befina sig i det inre av Anatolien, bli av turkiska myndigheter uppbörjade i och för deportering, säger ett grekiskt meddelande. Armenier deporteras till Ryssland, medan grekerna troligen komma att fraktas till Samsoun och därefter till Aleppo. Tjugotusen armenier ha allierade nätt samtoliska gräns i närheten av Erivan, varefter amerikanska medicinska hjälptrupper ha förlästs av nära östern nödhjälpsföreningen.

Tanganjika skräckslagen av människorande lejon. Människokötande lejon, vilka förvärvat sig smaken på människokött under kriget, ha satt hela Tanganjikadistriktet i östafrika i ett tillstånd av fruktan och skräck. Lejonerna öka mycket djärva, och befolkningen är skräckslagen. Jägare ha utsatts för att söka utrota de farliga bestarna, men då de under dagen hålla sig gömda i de ogenom-

trampar en människas hjärtblad i smutsen, eller en blommas, det kan komma på ett ut.

Och ändå blommar var dag sina särskilda blommar för oss, som om vi inte alls voro några syndare, vilket vi dock äro.

Men lilla Eva, nyss fyllda aderton år, visste ej mycket av vad världen kan ge en av sorg, om den bara vill, den otäckingen! —

Bevare så visst, hon hade väl och så haft små små sorger; en gång t. ex. hade hon tagit upp en fågelunge, som ramlat ur sitt bo, och värdade den. Å tack så lycklig hon då var, när hon hade två vännar, lilla Pippi och "misse-kisse!"

Så en dag gjorde sig "misse-kisse" ett gott mål på lilla Pippi; då tog Evas far och dränkte "misse-kisse", och då blev det ju på sätt och vis en dubbel sorg för Eva. Hon hade ju haft den båda så innerligt nära!

Detta var Evas största sorg hittills, ett faktum, som kunde göra det förtärligt för till och med en ängel att avundas hennes livslöst.

Visst hade hon läst i böcker om kärleksorger och dylikt, men för henne var detta blott tomma ord eller fraser.

Som till exempel i boken hon just nu höll på att läsa. Inte kunde man väl bli så huvudry, att man tog in gifte eller skär av halspulslådorna eller dränkte sig, därför att man inte fick gifte sig med den eller den. Det var ju omöjligt.

Eva hade mest lust att skratta åt sådant dumt prat.

Äminstone inte kunde vanliga normala människor bära sig åt så himlade dumt.

Detta var Evas tankar om den saken.

"Nu kommer visat mor hem," tänkte Eva, just som hon hörde steg ute på grusgången.

Och så slängde hon boken i en väska, som hängde i boken höll på att uppstå från de döda, och sprang mor till mötes ut i köket.

"Mor, mor, du ser ju ut, som om domen vore vid dörren," utbrast hon i ett, när hon såg modern.

"Å, så farligt är det väl inte heller, när du är det rysligt ända, va ungdom och dräpkan kan ta sig till med!"

— "Nu kommer visat mor hem," tänkte Eva, just som hon hörde steg ute på grusgången.

Och så slängde hon boken i en väska, som hängde i boken höll på att uppstå från de döda, och sprang mor till mötes ut i köket.

"Mor, mor, du ser ju ut, som om domen vore vid dörren," utbrast hon i ett, när hon såg modern.

"Å, så farligt är det väl inte heller, när du är det rysligt ända, va ungdom och dräpkan kan ta sig till med!"

— "Nu kommer visat mor hem," tänkte Eva, just som hon hörde steg ute på grusgången.

Och så slängde hon boken i en väska, som hängde i boken höll på att uppstå från de döda, och sprang mor till mötes ut i köket.

"Mor, mor, du ser ju ut, som om domen vore vid dörren," utbrast hon i ett, när hon såg modern.

"Å, så farligt är det väl inte heller, när du är det rysligt ända, va ungdom och dräpkan kan ta sig till med!"

— "Nu kommer visat mor hem," tänkte Eva, just som hon hörde steg ute på grusgången.

Och så slängde hon boken i en väska, som hängde i boken höll på att uppstå från de döda, och sprang mor till mötes ut i köket.

"Mor, mor, du ser ju ut, som om domen vore vid dörren," utbrast hon i ett, när hon såg modern.

"Å, så farligt är det väl inte heller, när du är det rysligt ända, va ungdom och dräpkan kan ta sig till med!"

— "Nu kommer visat mor hem," tänkte Eva, just som hon hörde steg ute på grusgången.

Och så slängde hon boken i en väska, som hängde i boken höll på att uppstå från de döda, och sprang mor till mötes ut i köket.

"Mor, mor, du ser ju ut, som om domen vore vid dörren," utbrast hon i ett, när hon såg modern.

"Å, så farligt är det väl inte heller, när du är det rysligt ända, va ungdom och dräpkan kan ta sig till med!"

— "Nu kommer visat mor hem," tänkte Eva, just som hon hörde steg ute på grusgången.

Och så slängde hon boken i en väska, som hängde i boken höll på att uppstå från de döda, och sprang mor till mötes ut i köket.

"Mor, mor, du ser ju ut, som om domen vore vid dörren," utbrast hon i ett, när hon såg modern.

"Å, så farligt är det väl inte heller, när du är det rysligt ända, va ungdom och dräpkan kan ta sig till med!"

— "Nu kommer visat mor hem," tänkte Eva, just som hon hörde steg ute på grusgången.

Och så slängde hon boken i en väska, som hängde i boken höll på att uppstå från de döda, och sprang mor till mötes ut i köket.

"Mor, mor, du ser ju ut, som om domen vore vid dörren," utbrast hon i ett, när hon såg modern.

"Å, så farligt är det väl inte heller, när du är det rysligt ända, va ungdom och dräpkan kan ta sig till med!"

— "Nu kommer visat mor hem," tänkte Eva, just som hon hörde steg ute på grusgången.

Och så slängde hon boken i en väska, som h